

RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)

19. maj 2008*

I sag T-144/04,

Télévision française 1 SA (TF1), Nanterre (Frankrig), ved advokaterne J.-P. Hordies og C. Smits,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Buendía Sierra, M. Niejhar og C. Giolito, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Den Franske Republik ved G. de Bergues, som befuldmægtiget,

intervenient,

* Processprog: fransk.

hvor der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2004/838/EF af 10. december 2003 om Frankrigs statsstøtte til France 2 og France 3 (EUT 2004 L 361, s. 21),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras (refererende dommer), og dommerne M. Prek og V. Ciucă,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

- ¹ Den 10. marts 1993 indgav Télévision Française 1 SA (TF1), som ejer den private, kommercielle fjernsynsstation TF1, en klage til Kommissionen over finansierings- og driftsvilkårene for France 2 og France 3, som begge er offentlige franske fjernsynsstationer. Det var angivet i klagen, at artikel 81 EF, artikel 86, stk. 1, EF og artikel 87 EF var tilsidesat.

- 2 Den 2. februar 1996 anlagde sagsøgeren passivitetssøgsmål mod Kommissionen.
- 3 Ved dom af 3. juni 1999, TF1 mod Kommissionen (sag T-17/96, Sml. II, s. 1757), fastslog Retten, at Kommissionen havde tilsidesat sine forpligtelser efter traktaten, da den havde undladt at vedtage en beslutning om den del af sagsøgerens klage, som vedrørte statsstøtte, og dermed havde gjort sig skyldig i passivitet.
- 4 Den 27. september 1999 indledte Kommissionen en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF vedrørende den investeringsstøtte, som France 2 og France 3 havde modtaget, samt de kapitalindskud, der var foretaget i France 2 i perioden 1988-1994.
- 5 Ved beslutning 2004/838/EF af 10. december 2003 om Frankrigs statsstøtte til France 2 og France 3 (EUT 2004 L 361, s. 21, herefter »den anfægtede beslutning«) fastslog Kommissionen, at »Frankrigs investeringsstøtte til France 2 og France 3 samt Frankrigs kapitalindskud i France 2 mellem 1988 og 1994 udgør statsstøtte, som er forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 86, stk. 2« (den anfægtede beslutnings artikel 1). Beslutningen vedrører ikke licensafgiften for retten til at bruge tv-apparater i henhold til den franske lov nr. 49-1032 af 30. juli 1949, da denne licensafgift ikke var omfattet af beslutningen om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure (den anfægtede beslutnings betragtning 25).
- 6 Ved skrivelse af 3. februar 2004 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en kopi af den anfægtede beslutning, som denne modtog den 4. februar 2004.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor ved fax af 13. april 2004 anlagde sagsøgeren denne sag, idet originalen af stævningen blev indleveret til Justitskontoret den 15. april 2004.
- 8 Ved skrivelse af 9. juli 2004 anmodede Den Franske Republik om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande. Denne anmodning blev efterkommet ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Fjerde Afdeling den 6. september 2004.
- 9 Som følge af, at sammensætningen af Rettens afdelinger blev ændret med virkning fra den 13. september 2004, blev den refererende dommer tilknyttet Femte Afdeling som afdelingsformand, hvortil denne sag følgelig er blevet henvist.
- 10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Sagen antages til realitetsbehandling.
 - Den anfægtede beslutning annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og afgørelsen vedrørende Den Franske Republiks sagsomkostninger træffes i overensstemmelse med gældende ret.

11 Kommissionen, støttet af Den Franske Republik hvad angår spørgsmålet om sagens formalitet og sagsomkostningerne, har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning.

— Subsidiært frifindelse, da sagen åbenbart mangler ethvert retligt grundlag.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 I replikken har sagsøgeren anmodet Retten om at pålægge Kommissionen at fremlægge en skrivelse, som denne tilsendte de franske myndigheder den 10. december 2003, og hvori den opfordrede dem til at fremsætte bemærkninger og forslag til ændring af lovreglerne om licensafgiften.

Retlige bemærkninger

13 Ifølge artikel 113 i Rettens procesreglement kan Retten på de betingelser, der er fastsat i procesreglementets artikel 114, stk. 3 og 4, til enhver tid af egen drift efter at have hørt parterne efterprøve, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt. Overholdelsen af søgsmålsfristen og betingelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 1, udgør sådanne ufravigelige procesforudsætninger.

- 14 Endvidere kan Retten ifølge procesreglementets artikel 111, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, eller at sagen er åbenbart ugrundet, træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 15 Retten finder, at den i kraft af sagens akter og parternes forklaringer er tilstrækkeligt oplyst om sagen til at kunne træffe afgørelse uden at indlede den mundtlige forhandling eller anordne de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som sagsøgeren har foreslået.

Spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling, henset til søgsmålsfristen

- 16 Sagsøgeren og Kommissionen er enige om, at søgsmålsfristen begyndte at løbe fra den dato, da Kommissionen gav sagsøgeren meddelelse om den anfægtede beslutning, dvs. den 4. februar 2004, og at denne frist udløb den 14. april 2004 ved midnat.
- 17 Kommissionen henholder sig dog til Rettens afgørelse med hensyn til efterprøvelsen af, om de præceptive bestemmelser i procesreglementets artikel 43, stk. 6, er opfyldt, idet den har fastslået, at sagen blev anlagt ved fax af 13. april 2004, efterfulgt af originaleksemplaret af stævningen den 15. april 2004.
- 18 Ifølge artikel 230, stk. 5, EF skal et annullationssøgsmål anlægges inden to måneder efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt sagsøgeren eller, i mangel heraf, to måneder efter, at sagsøgeren har fået kendskab til den.

- 19 Det følger af selve denne bestemmelses ordlyd, at hvad angår tidspunktet for søgsmålsfristens begyndelse er kriteriet vedrørende den dato, hvor sagsøgeren har fået kendskab til retsaktens, subsidiært i forhold til kriterierne vedrørende retsaktens offentliggørelse eller meddelelse (jf. Rettens kendelse af 21.11.2005, sag T-426/04, *Tramarin mod Kommissionen*, Sml. II, s. 4765, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 20 Hvad angår retsakter, som efter den pågældende institutions faste praksis offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, selv om offentliggørelsen ikke er en betingelse for retsaktens anvendelighed, har Domstolen og Retten endvidere anerkendt, at det ikke er kriteriet vedrørende datoen for kendskabet til retsaktens, som gælder, men datoen for offentliggørelsen, som er afgørende for, fra hvilket tidspunkt søgsmålsfristen løber. I denne situation kan den berørte tredjemand nemlig med rette påregne, at den pågældende retsakt offentliggøres (jf. den ovenfor i præmis 19 nævnte kendelse i sagen *Tramarin mod Kommissionen*, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 21 I den foreliggende sag offentliggjorde Kommissionen den anfægtede beslutning i *Den Europæiske Unions Tidende* den 8. december 2004, således som den er forpligtet til ifølge artikel 26, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 88 EF] (EFT L 83, s. 1).
- 22 Ifølge procesreglementets artikel 102, stk. 1, hvorefter søgsmålsfristen begynder at løbe »fra udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af retsaktens i *Den Europæiske Unions Tidende*«, løb fristen i denne sag derfor fra den 22. december 2004 ved midnat og ikke, som antaget med urette af såvel sagsøgeren som Kommissionen, fra den dato, da sagsøgeren modtog meddelelse om den anfægtede beslutning. Søgsmålsfristen udløb derfor fredag den 4. marts 2005 ved midnat ifølge artikel 230, stk. 5, EF, jf. procesreglementets artikel 101 og artikel 102, stk. 2.
- 23 I denne sag indgav sagsøgeren stævningen den 13. april 2004, dvs. flere måneder inden den dato, da søgsmålsfristen begyndte at løbe. Sagen må derfor antages til realitetsbehandling, da den er anlagt inden for den fastsatte frist.

Spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling, henset til procesreglementets artikel 44, stk. 1, og hvorvidt den er åbenbart ugrundet

- 24 Uden at fremføre en egentlig formalitetsindsigelse i medfør af procesreglementets artikel 114 har Kommissionen, støttet af Den Franske Republik, gjort gældende, at sagen i det hele må afvises, da søgsmålet ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 1. Subsidiært anfører Kommissionen, at de af sagsøgerens klagepunkter vedrørende realiteten, som den har søgt at imødegå, er åbenbart ugrundede.
- 25 Sagsøgeren har gjort gældende, at sagen må antages til realitetsbehandling, og har til støtte herfor anført, at kravet til præciseringen af søgsmålet svækkes i lighed med, hvad der gælder for forpligtelsen til at begrunde institutionernes retsakter, når den retlige sammenhæng, retsakten indgår i, er kendt. Sagsanlægget er den forudsigelige følge af den meningsforskel mellem sagsøgeren og Kommissionen, som er kommet til udtryk under den administrative procedure. Stævningen kunne derfor udformes summarisk, da Kommissionen ikke kunne være ubekendt med de anbringender, som er indeholdt heri, selv dem, der fremgår forudsætningsvis, hvilket i øvrigt støttes af, at Kommissionen har taget til genmæle over for anbringenderne vedrørende realiteten. Kommissionen drager tilsyneladende den konklusion af sin manglende forståelse for de fremførte anbringender, at anbringenderne ikke er blevet gjort gældende. Hermed anlægger den en for vid fortolkning af rækkevidden af den prøvelse, som skal foretages af sagens formalitet.
- 26 Retten skal herom for det første bemærke, at anbringendet om afvisning i denne sag ikke vedrører en manglende præcisering i stævningen hvad angår identifikationen af den anfægtede beslutning eller de nedlagte påstande. Det er tværtimod uomtvisteligt, at den anfægtede beslutning er klart angivet i stævningen, og at der heri udtrykkelig er nedlagt påstand om annullation af beslutningen og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 27 Sagsøgeren har fremført anbringendet om afvisning over for hvert af de fremførte klagepunkter under henvisning til, at ingen af de klagepunkter, der er eller synes at være gjort gældende i stævningen, opfylder de betingelser om klarhed og præcision, som kræves efter procesreglementets artikel 44, stk. 1. Spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling, skal altså undersøges for hver enkelt af disse klagepunkter, eventuelt opdelt i grupper.

- 28 Ifølge procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), skal stævningen indeholde en angivelse af søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene.
- 29 Ifølge fast retspraksis skal denne angivelse være tilstrækkelig klar og præcis til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og til, at Retten kan træffe afgørelse i sagen, i givet fald på det foreliggende grundlag uden yderligere oplysninger. Af hensyn til retssikkerheden og god retspleje er det en betingelse for at antage en sag til realitetsbehandling, at de faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, i det væsentlige fremgår af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde. Selv om visse punkter i stævningen kan støttes og udbygges med henvisninger til afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til stævningen, kan den omstændighed, at der mangler væsentlige oplysninger i stævningen, ikke afhjælpes ved en generel henvisning til andre dokumenter, selv om de er vedlagt som bilag til stævningen. Det tilkommer ikke Retten at forsøge ved hjælp af bilagene at klarlægge, hvilke anbringender og argumenter der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet, da bilagene alene udgør et bevismateriale og et middel til sagens oplysning (jf. Rettens kendelse af 29.11.1993, sag T-56/92, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s. 1267, præmis 21, samt Rettens dom af 20.4.1999, forenede sager T-305/94 — T-307/94, T-313/94 — T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 og T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 931, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis, og af 14.12.2005, sag T-209/01, Honeywell mod Kommissionen, Sml. II, s. 5527, præmis 55-57 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 Det følger af disse betragtninger, at det ved vurderingen af, om stævningen opfylder kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 1, er uden betydning, hvad der er gjort gældende i replikken. Navnlig kan den adgang til at fremføre anbringender og argumenter i replikken som uddybning af anbringender, der er gjort gældende i stævningen, og som er anerkendt i retspraksis (jf. bl.a. Rettens dom af 27.2.1997, sag T-106/95, FFSA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 229, præmis 125, og af 28.1.1999, sag T-14/96, BAI mod Kommissionen, Sml. II, s. 139, præmis 66), ikke påberåbes for at afhjælpe, at stævningen tilsidesætter betingelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 1, da denne bestemmelse i modsat fald ville blive berøvet enhver virkning.
- 31 Hvad angår sagsøgerens henvisning til forpligtelsen til at begrunde Fællesskabets retsakter bemærkes, at forpligtelsen til at begrunde en retsakt, som er vedtaget af en institution, ganske vist kan lempes, når adressaten har et godt kendskab til baggrunden

for dens vedtagelse (jf. i denne retning Domstolens dom af 29.10.1981, sag 125/80, Arning mod Kommissionen, Sml. s. 2539, præmis 13, og af 7.3.1990, forenede sager C-116/88 og C-149/88, Hecq mod Kommissionen, Sml. I, s. 599, præmis 26, samt Rettens dom af 14.7.1997, sag T-123/95, B mod Parlamentet, Sml.Pers. I-A, s. 245, og II, s. 697, præmis 51), men denne adgang til at lempe begrundelsespligten kan ikke anvendes analogt på de krav om klarhed og præcision, som stilles til en stævning, der indgives ved Fællesskabets retsinstanter. Disse krav skal navnlig opfyldes af hensyn til Fællesskabets retsinstanter, som ikke har noget forudgående kendskab til den sag, der indbringes for dem. Desuden er det af hensyn til retssikkerheden ved fastlæggelsen af den terminologi, som anvendes i den juridiske argumentation, og af hensyn til god retspleje, udelukket at tillægge det nogen betydning som begrundelse for at tilsidesætte kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 1, at den institution, som har udstedt retsakten, må formodes at have et godt kendskab til sagens akter.

32 De anbringender, som er fremført i stævningen, skal vurderes på grundlag af disse betragtninger.

33 Stævningen indeholder udtrykkeligt to anbringender til støtte for påstanden om annullation. Det første anbringende er, at den anfægtede beslutning er baseret på en fejlagtig begrundelse, og at den tilsidesætter fællesskabsretten, navnlig artikel 86, stk. 2, EF og bestemmelserne om statsstøtte. Det andet anbringende er, at den tilsidesætter bestemmelserne i Kommissionens direktiv 80/723/EØF af 25. juni 1980 om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder (EFT L 195, s. 35), som ændret ved Kommissionen direktiv 93/84/EØF af 30. september 1993 (EFT L 254, s. 16) og protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne (EFT 1997 C 340, s. 109, herefter »Amsterdamprotokollen«), der i medfør af Amsterdamtraktaten er knyttet som bilag til EF-traktaten.

Første anbringende

34 Dette anbringende er omhandlet i stævningens punkt 32-41. Stævningens punkt 32-37 indeholder imidlertid kun en beskrivelse af Kommissionens vurdering, hvorved denne konkluderede, at de opgaver, som France 2 og France 3 havde fået overdraget,

udgjorde tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 86, stk. 2, EF.

- 35 Fremstillingen af det første klagepunkt, der er gjort gældende som led i det første anbringende, begynder i stævningens punkt 38. I første afsnit af dette punkt anfører sagsøgeren, at »Kommissionen i sin vurdering ikke tager hensyn til flere afgørende omstændigheder, som burde have ført til det modsatte resultat«.
- 36 Herom bemærkes, at uanset denne indledende bemærkning, hvormed sagsøgeren tilsyneladende tilkendegiver at ville anfægte Kommissionens vurdering af, at de opgaver, som er overdraget France 2 og France 3, i sig selv kan udgøre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, indeholder de efterfølgende afsnit i stævningens punkt 38 intet herom. Sagsøgeren uddyber således overhovedet ikke sine indsigelser over for Kommissionens vurdering og omtaler ingen af de betragtninger, som Kommissionen har anført i den anfægtede beslutnings punkt 69-75 vedrørende France 2 og France 3's opgaver, selv om disse er udførligt begrundet.
- 37 Sagsøgerens kritik af Kommissionen i de efterfølgende afsnit i stævningens punkt 38 går tilsyneladende ud på, at de opgaver, som ifølge udbudsbetingelserne er overdraget til France 2 og France 3, efter sagsøgerens opfattelse »i det væsentlige« er identisk med de forpligtelser, som påhviler sagsøgeren ifølge dennes udbudsbetingelser. Sagsøgeren er tilsyneladende af den opfattelse, at Kommissionen i betragtning af, at opgaverne »i det væsentlige« er identiske, ikke burde have konkluderet, at France 2's og France 3's opgaver udgjorde tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse.
- 38 Sagsøgeren har imidlertid fremført dette klagepunkt uden nogen som helst angivelse, selv ikke skitsevis, af de opgaver og forpligtelser, som er fastsat i de af denne nævnte udbudsbetingelser. Navnlige præciserer sagsøgeren overhovedet ikke, om den angivelige overensstemmelse mellem opgaverne angår typerne af de programmer, der udsendes, kvalitative krav til programlægningen som helhed eller forpligtelser af en anden karakter.
- 39 Retten er derfor af den opfattelse, at sagsøgerens klagepunkt, som det er fremført i stævningen, ikke opfylder de minimumskrav til klarhed og præcision, som ifølge

procesreglementets artikel 44, stk. 1, skal være opfyldt af hensyn til retssikkerheden og god retspleje.

- 40 Efter Rettens opfattelse bør dette klagepunkt, selv om det vil kunne antages til realitetsbehandling ifølge procesreglementets artikel 44, stk. 1, i hvert fald afvises som åbenbart ugrundet, da der ikke er fremført noget som helst bevis til støtte herfor.
- 41 Sagsøgeren har således hverken fremlagt udbudsbetingelserne for France 2 og France 3 eller sine egne udbudsbetingelser i bilagene til stævningen. Sagsøgeren har i replikken fremlagt en sammenlignende undersøgelse af disse udbudsbetingelser, som imidlertid må afvises fra realitetsbehandling efter procesreglementets artikel 48, stk. 1, da der ikke er angivet nogen gyldig grund til den forsinkede fremlæggelse heraf. I øvrigt bemærkes for fuldstændighedens skyld, at det umiddelbart fremgår, at denne sammenlignende analyse er irrelevant, da den vedrører en periode, som ligger efter juli måned 1996, mens den undersøgelsesperiode, som den anfægtede beslutning vedrører, omfatter perioden fra 1988 til 1994.
- 42 Det følger af disse betragtninger, at sagsøgerens første klagepunkt vedrørende Kommissionens kvalifikation af France 2's og France 3's opgaver som tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse må afvises fra realitetsbehandling i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1, eller i hvert fald under hensyn til, at det er åbenbart ugrundet.
- 43 I stævningens punkt 39, første afsnit, har sagsøgeren — med hvad der fremgår at være det andet klagepunkt — angivet at bestride den analyse og de konklusioner, som Kommissionen har foretaget hvad angår dens vurdering på grundlag af proportionalitetsprincippet af de økonomiske kompensationer, som Den Franske Republik har ydet sine offentlige fjernsynsstationer.
- 44 Der findes imidlertid ingen angivelser i de efterfølgende afsnit i punkt 39, som gør det muligt at forstå, præcis på hvilke punkter sagsøgeren anfægter Kommissionens analyse og konklusioner.

45 Det andet, sjette og syvende afsnit i dette punkt indeholder nemlig alene en beskrivelse af de gældende regler eller af Kommissionens opfattelse og dermed ingen præcise argumenter. Det tredje afsnit, som i øvrigt er uklart, udgør tilsyneladende en gentagelse af, hvad der er fremført inden for rammerne af det første anbringende, og som Retten finder må afvises eller er ugrundet.

46 Hvad angår det fjerde og femte afsnit i dette punkt begrænser sagsøgeren sig i det væsentlige til at gøre gældende, at de tal, som er angivet i den anfægtede beslutnings betragtning 86 (tabel 4), både er ufuldstændige og upræcise. Det må imidlertid konstateres, at sagsøgeren overhovedet ikke uddyber denne kritik.

47 I øvrigt har sagsøgeren erkendt i ottende og sidste afsnit af punkt 39, at stævningen ikke indeholder nogen som helst uddybning af klagepunktet, eftersom sagsøgeren selv har tilkendegivet »i en række efterfølgende skrivelser at ville foretage de økonomiske analyser, der er nødvendige for at godtgøre urigtigheden af Kommissionens opfattelse, som findes at være højst diskutabel«.

48 Det andet klagepunkt må derfor afvises i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1.

49 I stævningens punkt 40, der tilsyneladende udgør et tredje klagepunkt, anfører sagsøgeren, at »Kommissionen har [...] antaget, at de priser, som France 2 og France 3 har anvendt mellem 1990 og 1994 for reklamer, ikke er væsentligt forskellige fra dem, som deres private konkurrenter TF1 og M6 har anvendt«. Sagsøgeren tilføjer, at »Kommissionen har draget denne konklusion udelukkende på grundlag af ét kriterium, nemlig gennemsnitsomkostningerne for GRP (Gross Rating Point) (som er defineret i den anfægtede beslutnings betragtning 93)«. Endvidere angiver sagsøgeren at »bestride denne analyse og den konklusion, som drages på grundlag heraf«.

50 På trods af denne angivelse har sagsøgeren ikke i de efterfølgende afsnit i punkt 40 bestridt de vurderinger, som Kommissionen har foretaget i den anfægtede beslutnings betragtning 90-100, selv om disse er udførligt begrundet. Navnlige har

sagsøgeren ikke givet nogen som helst forklaring på, hvorfor selskabet mener, at det ikke er tilstrækkeligt, at Kommissionen i sin analyse har anvendt de oplysninger, som er udtrykt i GRP (Gross Rating Point (et mål for mediernes effekt)).

- 51 Sagsøgeren har alene angivet, at »der er grund til at undre sig over, at der ikke er foretaget nogen analyse af den enkle omstændighed, at de offentlige fjernsynsstationer, som råder over to kanaler, France 2 og France 3, har en større spredning (»exposition élargie«) end sagsøgeren, hvilket kan forklare forskellene i de påtalte priser, hvortil kommer, at de offentlige fjernsynsstationer, som for en stor del subventioneres af den offentlige støtte, der er omtvistet i sagen, ikke er undergivet de samme krav til rentabilitet, som gælder for de private fjernsynsstationer«.
- 52 Retten konstaterer, at sagsøgeren — hvis betragtninger om virkningerne af den nævnte »større spredning« i øvrigt er uklare — heller ikke overhovedet har forklaret, hvad selskabet sigter til med dette udtryk. Så længe der ikke gives nogen forklaring i stævningen på det af sagsøgeren anvendte udtryk »større spredning«, findes det at være helt uforståeligt, og dermed også de betragtninger, der måtte ligge til grund herfor, idet en seer i sagens natur kun ser en tv-kanal ad gangen. Det skaber ikke nogen klarhed at gøre et forsøg på at forstå dette udtryk ved at omformulere det og opfatte det på den måde, at det sigter til muligheden for, at de franske offentlige fjernsynsstationer som følge af, at de er organiseret med to tv-kanaler, gennem de tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, som de præsterer, forøger spredningen af deres programmer i modsætning til de private fjernsynsstationer, da en seer som nævnt kun ser et program ad gangen. Under alle omstændigheder har sagsøgeren ikke i forbindelse med anvendelsen af dette uforståelige udtryk fremført nogen præcise og detaljerede betragtninger til anfægtelse af de konkrete vurderinger, som Kommissionen har foretaget i den anfægtede beslutning. Også det tredje klagepunkt, som er gjort gældende i stævningens punkt 40, må derfor afvises fra realitetsbehandling.
- 53 Det følger af samtlige disse betragtninger, at hvad angår hvert af de nævnte tre klagepunkter må det første anbringende til støtte for annullation afvises fra realitetsbehandling, og anbringendet er i hvert fald åbenbart ugrundet hvad angår det første af klagepunkterne.

Andet anbringende

- 54 I stævningens punkt 42 har sagsøgeren gjort gældende, at »Kommissionen har anvendt [det ændrede] direktiv 80/723 urigtigt, navnlig ved at fastslå, at direktivet ikke fandt anvendelse på offentlige fjernsynsstationers tv-spredning før 2000 ([betragtning] 81 i den anfægtede beslutning)«. Ifølge sagsøgeren »indebærer [d]enne vurdering en urigtig anvendelse af [Amsterdamprotokollen]«.
- 55 Heroverfor har Kommissionen gjort gældende, at det ikke for den fremgår, hvilken betragtning i den anfægtede beslutning der giver grundlag for det af sagsøgeren hævdede ræsonnement. Uanset om dette anbringende må afvises eller ej, savner det i hvert fald efter Kommissionens opfattelse ethvert retligt grundlag.
- 56 Også hvad angår dette punkt konstaterer Retten, at sagsøgerens synspunkt er uklart og mangelfuldt udtrykt. Sagsøgeren forklarer overhovedet ikke, hvorledes den påståede urigtige anvendelse af det ændrede direktiv 80/723 bør medføre annullation af den anfægtede beslutning. Der gives heller ingen forklaring på henvisningen til Amsterdamprotokollen.
- 57 Herved tvinger sagsøgeren i sidste ende, ligesom det er tilfældet med det første anbringende til støtte for annullation, såvel den sagsøgte institution som Retten til at anlægge hypoteser vedrørende det ræsonnement og de præcise betragtninger af faktisk og retlig karakter, som måtte ligge til grund for sagsøgerens indvendinger. Formålet med procesreglementets artikel 44, stk. 1, er netop at undgå en sådan situation, som kan skabe retlig usikkerhed, og som er uforenelig med god retspleje.
- 58 Det første anbringende må derfor ifølge denne bestemmelse afvises fra realitetsbehandling.

- 59 Under alle omstændigheder er påstanden om, at der er foretaget en urigtig anvendelse af det ændrede direktiv 80/723, åbenbart ugrundet. Kommissionen har nemlig ikke angivet i den anfægtede beslutnings betragtning 81, at direktivet ikke fandt anvendelse før 2000. Den har forklaret, at den forpligtelse til at føre særskilte regnskaber, der indføres med dette direktiv, ikke fandt anvendelse på tv-spredning i den periode, som den anfægtede beslutning vedrører.
- 60 Kommissionens opfattelse på dette punkt er korrekt. Bestemmelserne om forpligtelsen til at føre særskilte regnskaber blev først indsat i det ændrede direktiv 80/723 ved Kommissionens direktiv 2000/52/EF af 26. juli 2000 (EFT L 193, s. 75), og denne forpligtelse gjaldt altså ikke inden for den periode, som den anfægtede beslutning vedrører.
- 61 Det er derfor åbenbart, at det andet anbringende, som er baseret på en fejlagtig forudsætning, er retligt ubegrundet, uanset om det i øvrigt bør afvises fra realitetsbehandling.
- 62 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at sagen må afvises fra realitetsbehandling, og under alle omstændigheder er det åbenbart, at det første klagepunkt inden for rammerne af det første og andet anbringende savner ethvert retligt grundlag.

Sagens omkostninger

- 63 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Endvidere bærer de medlemsstater, som er interveneret i sagen, deres egne omkostninger ifølge artikel 87, stk. 4.

⁶⁴ Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger. Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

- 2) Télévision française 1 SA (TF1) bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.**

- 3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 19. maj 2008.

E. Coulon

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand